

Burhan Kırıcı

- şiirler -

Yayın Tarihi:

04.06.2020

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları Őairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Őairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kiŐinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Őairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐtır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Őiir içerikleri ile ilgili anlaŐmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir Őekilde sorumlu ve taraf değildir.

Burhan Kırıcı

Van Başkale Sallidere Köyünde doğdu.

Acı

Ey can!
Kapındaki çeşmeden,
bakır tasta su ver/
alsın beni götürsün
serin çınar gölgesine/
Ve o gölgede
yüreği sardığım mendile,
kristal parıltıyla
şüzülür sevgiden serap/
İçime doğuyor yalancı baharlar/
Ve o baharlar ki...
Ölüyor birer birer pervane gibi.../

Sabır halka halka
çelik zincire vuruldu/
Med cezir kavuştu kirpiğe... /
Heyhat,
öyle bir kavuşma ki !
Nem gözlerimin en bakir
şırtlarına kuruldu/
Öper yanağımı,
ıslatır en ayırık ayva tüyü/

Gitti can!/
Gitti.../
Ayrılığın baharında
lam ve elif düştü sol yanıma/
Eyyam-ı Bahur deminde
bir sızı cemre iner kanıma/
Yıkıldı, viran çöktü hanıma/
Zalim kasvet düştü dört bir yanıma/

Sevinçlerime şimşek çakışıydı.../
Gidişin,
Sanki !
Kükürt kokusuydu,
Beni benden alan.../
Payıma düşen
Bir dalyan acı.../
Taze somun kokusuna
saplanan kama/
Yüreğimin kuytusunda
patlayan her yama/

Öpsem öpsem alınını
Yüzüme sürsem ellerini...
Bir lahza açar mısın ?
Gözlerini...

Burhan Kırıcı

Anne

Anne!
Bir şakayığın yaprağına
Matem düştüğünde
Bil ki ben geleceğim
Eteklerimden bir yeğın tasayla
Çalacağım küf kokan kapını
Gözlerine camdan duvar çekme
Bırak kurşun gibi saplasın
Turnanın yüreğine
Ve sen!
Yavrunun göz rengini sorma
Onlara henüz bakmadım
Sensizlik güzünde
Döndüm kuru dala
Sensizliğe düşen hicran
Bir asra bedel
Anne!

Burhan Kırıcı

Arama Anne

Metruk gözlerimde arama anne
Uzağa gitti bütün renkleri soldu şavkı...
Kasvet düşmüş yüreğimde
arama anne
O şimdi...
O şimdi viraneye dönmüş köşk gibi
Şehrin yığın sokaklarından
Şuh caddelerine süzülen
Pörsümüş çehremi
arama anne
Dörtnala giden her binekten
Her kuşun tüyünden ve gagasından
Esen her meltemin selamından
Ve okşamasından
arama anne
Ne bir sonbaharın hüznünde
Ne de geçip giden zamanda
Ve mekanda
arama anne
Gündüzü örten gecede
Rihtim boyu volta atan
Ada Martısının göz halkası
Kırmızılığından
arama anne
Uzayıp giden ufukların Ötesinde,
Berisinde...
Ve düşen üç cemrede
arama anne
Beni Bir çay bardağının
Buğulu dudaklarında...
Bastığın balçığın hüznünde
Ara anne

Burhan Kırıcı

Ayaz

Mevsim kış
Dışarda hançer kesiği acısı ayaz
Üşümekten yeri öpmeye korkan su
Oluğa tırmanmakta
Ayaz işlemez
Ayaz ürkek
Ayaz bitkin
Ve ayaz dinginliğe doğru sürülmekte
Divitimden damla damla akan yaş
Sevdam ısıtır odamın pervazelerini
Saat on bire
Yol almakta, ağır ağır.
Kulağımda tiz ağrı
Gözlerimden 50 yılın ağırlığı
Yüreğim henüz on üç

Burhan Kırıcı

Baba

Sen gittin gideli
Şimdi تنها yerdir
gönül köşküm/
Gün ağardığında, gölgende
bir nefes damlar,
geçtiğin sokaklara/
Yüreğim çocuk...
Bekler yetim bir bank/
Sensiz,
bir adım caddeler,
çöküyor üstüme şehir,
feveran ediyor yanık ciğerim/
Tutunur teline sazın,
derin çizgileri asırlık yüzün/
Sensiz bir tiz...
Düşer, ölür nota...
bam teline hüzün/
Renklerin harmanında bulur kendini,
bahçemdeki kaysı ağacı endamı/
Sensiz renkler flu,
firça dokunmaz bağrına tuvalin/
Annemin parmakları,
İşler kederi, gecenin rüya örgüsünde/
Gözlerim yağmur çeşmesi
Sağanak sağanak toprağa visal/
Yağdı saçlarıma hicran ağusu
Acı çekti mili, ferine gözlerimin
Kara, kapkara bir alem/
Yorulдум...
Hasrette yorulдум...
Acıda yorulдум...
Adını hıfz ettim,
harf harf/
Bilemedim ağır olduğunu,
yokluğun yaprağın hazanında/
Gidişin vedadan daha fazla
bir veda/
.....baba

Burhan Kırıcı

Babam

Hiç kimse üzmedi babamı
benim kadar
Derdini anlatsam sise, dağılıverirdi sis
Ben delidolu bir üveyik yürüyüşü
O boğazında dut kurusu dağ kırlangıcı
Ben gülşende yürek hırsızı atlı
O kalbin şahdamarında cam kırığı

Hiç kimse üzmedi babamı
benim kadar
Onun doğardı güneşi her sabah
....sokak sokak
....şehir şehir
Şavkı çarpardı dağa,
kaybolurdu yarısı ardi sıram

Hiç kimse üzmedi babamı
benim kadar
Yüreğinde ılgıt ılgıt eserdi rüzgar
Ben kum savuran deniz kaçkını
O bir yığın sırtlardı nasırlı keder

Hiç kimse üzmedi babamı
benim kadar
Hergün haddini bildirirdim,
Sıkardım pervazlara konan,
ümüğünü kuşların
O savururdu kavruk kumruya başak

Hiç kimse üzmedi babamı
benim kadar...

.....

Burhan Kırıcı

Bayram

Bir kılcal tutunuş...
Sonra koparılmış
karanfil ölüsü
Benimkisi talan edilmiş
kırık bir kalp gömüsü,

Hangi gömücü savurur toprak
Hangi dedektör inim inim
bir şafak vakti
Hangi ağaçta vuslata erer
bakır yaprak

Kanatlanır teşrik
Durdu beden vakt-i işrak
Bir muştı çavuş kuşu
Hutbeye düşer huşu

Elif be qaf*
Müminler saf saf
Ruhum dolanır sokak sokak
Mezara düşen yağmurda,
Dudağa sığınır Fatiha

Burhan Kırıcı

Ben Seni Şimdi Sevmedim Ki

Ben seni şimdi sevmedim ki!
Elbak'ın o savruk akşamlarına
Saldığın nefesini sevdim
Gözlerinden gözlerime akıp gelen,
Meskût hüznü sevdim
Ben seni şimdi sevmedim ki!
Beni geceye salan uykum ve
Yüreğim Zab'ın girdabında
Boğulurken sevdim
Kapımdaki söğüt ağacının
Yaprağına düşen
Katredeki silüetini sevdim
Ben seni şimdi sevmedim ki!
Saman kâğıda umarsızca
Koşan, kalemimdeki
Ah-ı zarı sevdim,
Kırkı kırk yardım,
Kırka kırk kördüğüm attım
Seni öyle sevdim
Ben seni şimdi sevmedim ki!
Cam fanustaki elmasa
Düşen gölgeyi
Kıskanırken sevdim
Ben seni bir kitabın
Kokusunu sever gibi sevdim,
Bir somunun ucunu koparır gibi
Su gibi...
Hava gibi...
Adam gibi sevdim
Ben seni şimdi sevmedim ki!
Tahta sütuna karaladığın
Son güle bakarken
Yudumlanan çay gibi sevdim
Heyhat! Kale' de
Bir güvercin kanatlandığında
Bir sala yükselir
Şehre bir dinginlik çöker
Ve ardından sabahın kızılığında
Bir horoz haçeresini yırtar
Gözlerimde gecenin
Amansız yorgunluğu
Ve uykuyu seven gözler
Kadar sevdim

Burhan Kırıcı

Çağır Beni

Çağır beni anne
Deniz yurtlu bütün balıklar
Bu yüreğe ağır anne
Şehrin arka ve dar sokaklarına
Dağılmış babaları çağır anne
Dağ dağ bir gecekondu damarlarıma
Kederi dünyanın
Bulut gölgeli sevgili bir gül bıraksın
Yüreğimin kasvet yüklü köşesine
Beni bir ağacın altına çağır anne
Oturayım, göreyim
Gökyüzündeki bütün beyaz melekleri
Bir dağ yamacına çağır
Bana coğrafyamın kekik kokulu
Çocuklarını topla anne
Annelerin gözyaşlarını getir
Kirlerinden arınsın lağım suları
Yıldızlardan bir bukle yap
Kondur ay yüzlüme

Burhan Kırıcı

Çocuk

Ağlıyor bir çocuk
Arnavut taşlarında
Kelimelere ateş düşer
Dudaklarımın ucunda
Samyeli eser güneyden
Çatlar dudaklarım inceden
Boğazımda bir heyelan olur
Ağudan daha koyu
Gözlerimde hırçın vuruşları Fıratın
Sol yanımda çiftesi yağız kıratın
Ey çocuk! Seni görünce

Burhan Kırıcı

Dost

Ey dost! Mademki gidiyorsun
Son kez gözlerimin içinde bağdaş kur
Boğazımda bir heyelan oluyor
Ağudan daha koyu
Topladığım bulutları başına taç yapayım
Çam kokulu semaver çayına dem ol
Derinden bir sıtran patlat
Yıldızlara konsun güvercinler
Kelimelere düşen ateş
Sönsün dudaklarımdan
Avuçlarımızdan hatıralar dökülsün
Çayın buğulu nefesine

Ey dost! Mademki gidiyorsun
Dilimin damarları yırtılmakta,
Yüreğim iskemi
Artık! Kal diyemem çok geç
Çuval dolusu yüreğim
Bir karaçalının ardı ya da...
Çavlanın derin girdabında

Burhan Kırıcı

Dua

Kırkikindi yağmuru vurur
Delice pencere camını/
Buğulu bir hüzün
Yüreğimde doğuma durdu/
Pusu kurdu kulakta
Tarifsiz bir uğultu/
Kördüğüm gözlerim
Sokağın keşmekeşinde/
Ne gelen bir ulak ne de beride
Toprak kokusu/
Bir özlemdir sarar...
İspiriz, sarı toprak ve kekik kokusu/
Dudaklarımda pütür pütür üşüyen
Neme gölge düştü...
Deli bir elem/
Yürüsün... Koşsun... Uçsun...
Yorgun dile dua

Burhan Kırıcı

Eşkiya

Bu gün yine yolumu kesti
Terzi yamağı...
Sen değilsin diye
Vermedim yürek ölçümü
Hüzün şarkıları söyleyen
Sokaklardan aktım
Şehrin bağına
Ayağımda Kafdağı'na bakan,
Yere mihlanmış kunduramla

03/03/2019

Burhan Kırıcı

Ey Dost

Bir ay koy
Bir ayva soy
Yanına iki acve hurması
"Dönölmez akşamın ufkundayız"
Gramofonda almakta.

Ey dost!
Gidince sen...
Bir yangın yeri ciğerim
Güle mahzun çöktü
bölbüle sükut
Kekrenin kızılığı indi
Bağrına elmanın
Güz gelmeden düştü
Safir yaprağı

Ey dost!
Soluma kırağı konu
Ruhuma kar
Şakakların dizine ığ
Kapkara bir gölge sardı
Şular çekildi böbrekten,
Üşüyor bedenim
Ardından keskin sancı

Ey dost!
Sen gidince...
Gözlere kurşuni bulut
Kırpiklerde feveran
Sağanak sağanak...
Kuşlar uçtu sonsuzluğı
Soldu kanadı kelebeklerin
Gün koşmaz oldu geceye
Kış sarktı bahara

Ey dost!
Düştü bir muştı
Geldik O'ndan
Dönüş O'nadır yine

Burhan Kırıcı

Ey Sevgili

Ben şair değilim !
Sana aciz
Mısralar yazamam
Ey Sevgili!
Dirilen gülün goncasında
Işıksız...
Sensiz...
Sessiz...
Bir su kenarında...
Bir şehrin varoşunda
Mahzun çocuk avuçlarında....
Görürüm seni

Ben şair değilim!
Sana aciz
Mısralar yazamam
Ey Sevgili!
Rengi yegane gecede
Güneş kokan sabahın şafağında
Kuşluk, kuş tüyü esintisinde
Kızgın çöl sıcaklığında
Serapta görürüm seni...

Ben şair değilim!
Sana aciz
Mısralar yazamam
Ey Sevgili!
saman kokan,
Tutkal kokan
....savrulmamış...
Hırpalanmamış...
Bir kitabın bakirliğinde
Görürüm seni...

Burhan Kırıcı

Gidelim

Kalk gidelim
Acı ceplerimizde birikmişken
Sana şiirler okuyayım...
Bana türkü yak, kısık bir türkü
Dağların duymayacağı
Geçelim patika yollardan
En kavruk yamaca
Ellerim nasır yüzün güneş yanığı

Kalk gidelim
Bulutları toplayalım avuçlarımıza
Sen güneş ben ıssız sahra
Bilirsin kulaç atmayı lakin
Boğulursun gözlerimin denizinde
İnelim şehrin sahiline
Ben sana mırıldanayım
Hüzünlü besteyi
Sen taş sektir yüreğimin sularında

Kalk gidelim
Aşkı tortusuyla sırtlayarak
Ben yanık toprak sen tomurcuk
Göçelim Zab'ın bakir vadisine
Ben olta salayım
Sen can suyunu sol yanıma
Anlatsın Mem sonra Siyabend
Girdaplarda yüzsün Kays
Kerem kamış toplasın
Kırmızının tonları biriksin ellerinde

Kalk gidelim
Dolaşalım yağmur sonrası
Toprak kokan sokakları
Kerpiç duvarların önünde
Deli arıktan
Yarıştıralım çubukları
Sen salına salına yürü
Bende bir yığın çürümüş yaprak

Kalk gidelim
Bir dinginlik çöksün
Ruhumuza apansız
Gün ağarsın merdiven başında
Ayaklarımıza zamansız
Naif bir serçe yürüyüşü
Yürüyelim ovaları, vadileri
Beş vakit seyre dalalım güneyi

Burhan Kırıcı

Gitme

Gördüm Gülyüzlümü
Sisin karşı kıyısında
Hırçın hırçın uyandırdım
Kafdağının rahvan atını
Binemedim...
Koşamadım...
Uzanamadım...
Kokuyor elim katran
Yüregim naftalin
Gitme
Bir tebessüm bırak
Gözlerime...
Hücrelerimde
Volkanlar patlamakta
Sabahın mahmurluğunda
Bir feveran dudaklarımda
Gitme
Bahar çöksün sol yanıma
Avuçlarıma
Gül düşsün
Bir kumru misali karanfil...
Dünyanın bütün çiçekleri
Bütün çiçekleri dökülsün
Tülünü çeksün yorgun düşmüş
Gözlerimden sis
Gitme
Bir nefes ver...
Ruhumun ummanı

Burhan Kırıcı

Gülendam

Nasıl da bir güvercin gibi uçtun...
Geldin, kalbimin ucuna kondun gülendam
Yağmur vurur bir kırkikindi deminde,
kavak dallarını inceden inceye
Buğulandı pencere camı, süzülür bir nehir,
ardından azalır debi, bozkıra döner cam gülendam

Bakma öyle!
Şimşekler feryat ediyor sol yanımda,
kalbim serçenin tenesir nefesi
Ah Gülendam!
Kapat pencereyi, kapatta yakmasın yıldırımlar...
Yüreği ıslatmasın yağmur
Kokmasın toprak

Dönüyor...
Başım dönüyor, yüreğim titriyor
Acıyan yerim neresi nerden bileceksin
Gözlerimden kıskanıyorum
Cama düşen katreyi Gülendam

Ansızın sonsuzluğa kanat çırpıtı
Bir şahinin keskin bakışları
Ardından Xecenin intiharı durdu
Lal dudaklara Gülendam

Yüreğe keskin, zalim sızı iner
Kuytu bir sabahın kızıl şafağında
O sızı ki beni benden bensiz uçurur
Saçlara kırağı düşüyor
Temmuzun son kuşluk vaktinde Gülendam

Yüz buruş kaldı
bir kağıdın yırtık yamacında
Güneş tebessüm kesti
Ay kasvet yüklüyor her dem Gülendam

Savurur yerden pas rengi
Yaprağı rüzgâr
Şehrin en varoş sokaklarında
Uğultudur düşer solgun kapı eşiklerine
Zembilfroş tövbesidir örter
Toprak kokulu avluyu Gülendam

Bir ıslığın fısıltısına gölgesi iner,
Yağmur sonrası güz günü kamanın
Ufukta upuzun karınca sürüsü,
Karun kervanı katar katar...
Çingirak sesleri doldurur vadiyi
Kimine düşer güneş şavkı
Kiminde hüzün sarmalı Gülendam

An çağa uzandı
beynin uğultusunda
Zaman Gökdoğan uçuşunda
Gözlerin ferî dökülür toprağa Gülendam

Hani solgun bir yaprağın hüznü düşer
çöl kumlarına
Hani bir sesin yakarışı çarpar
kayanın alnında
Hani... Hani...
İşte ondan sonra Gülendam
Bu şehirde bütün göçmen kuşlar gitti
Sen şehirdin şehir sen
Yapayalnız kaldı şehir
Siyabendin kesildi soluğu yarın bağrında Gülendam

Burhan Kırıcı

Habil

Bugün hüzünden hüküm giydim
Avuca sığınan,
terden kınanın hüznün kıvranıydı
Yemedim, içmedim...
Yastığa düşen başım ölüm kıyısında

Geldi sırmalı seccade
Uzandı bu sabah
Doksandokuz tekmili birden tesbih...
Hıçkırıklı bir yakarış,
Aylardan ağustos,
Kirkikindi demi düştü secdeye

Gözlerimde deli torpido uyku
Vangölü ipeksi döşek sevecenliğinde
Martılar korusu oturdu semaya,
Ağıttı yüreği öpen
Canevinde dolanır Mekik Kelebek
Ruhuma çöken tırtılın ölüm raksıydı,
sönen bakışlarımın ferinde

Dedemi kardeşi öldürdü
sıcak bir hased günü
Ben de hergün bir anımı,
gözümü kırpmadan öldürdüm,
bir yaz günü

Burhan Kırıcı

Hayat

Tut ki,
Otelin balkonlu odasında
yalnız, yapayalnız bir adam
İçinde bir kaç hatıra ölüsü ve
karanlık intiharı
Yüreği sonbahar akşamları
kadar soğuk
Saçlarının kıyısına atar
pak bulutlar karını

Tut ki,
Yağmur,
Deli deli vuran yağmur
Camlarda renklerin buğusu
Esmer yüzünün ıslaklığında
yürüyen beyazlık
Kolları yağmura açan
çöl sokaklar, caddeler, bulvarlar...
Son yağmur damlası ardından
bilinmedik düş ağırlığı

Tut ki,
Son sürat lastik kokan
arabaların uçan gıcırtiları
Koşan insanlar...
Yol alabildiğine hızlı,
Daralan nefesler,
Yorgun, pörsünen Arnavut taşları
Deli bir rüzgar dolaşır şehirde
Ürkek gözlerde erime,
kaldırımlarda cıvıklık

Tut ki,
Sen gülünce içinde ölüyor
güller
Sen ağlayınca içinde
boy veriyor pembe orkide
Sen gidince
düşmez gözden damla
Ufukta kaybolunca siluetin,
diz boyu vefasızlık

Tut ki,
Ardından hafif örtük güneş
Elleri aydınlık anneler
Arar durur serçe yavruları,
Cadde boyu
Dudaklarda donan tebessüm
Yürekte volkan sıcaklığı

Tut ki,
Titrek bir mum alevi Van

Bütün şehir olmuş viran
Martılar göç etmiş yedi tepeden...
Yürekte sonsuz hicran
Nargile ve homurtular...
Beş para etmez ciğerler
Yakmış Nero Çamlıca'dan
Brütüs sürmüş sırtına zehrini

Peki ! Biter mi hayat?

Burhan Kırıcı

Hicran

Ey yar!
Başımda dolandır hicran bulutları
Beni öldür sonra da göm belki hafifler hüznüm

Burhan Kırıcı

Hüzün

Denizin öptüğü
Şehrin kordon boyunda
Martıların çığlıkları
Dalgaların dörtlüğe
Sineme vurmaları,
Ruhumu huzurun yastığına
Bırakmayacak...
Bu âlem uçup gitti
Kafdağı'nın ardına...
Seni yüreğimin dehlizine aldım
Bütün mazgallara haber saldım
Yüreğime vuran dalgalar
İnceden inceye sızmasın

Burhan Kırıcı

İdlib

Titrek kandil erağı
Gözlerinden vurulmuş gönlümü
Etmiyor hoş evvabin vakti /
Göz bebeğimin limanına attı demir
suskun loş revnakı /
Aldı gönlümü eyledi viran
Kana doymuş turabta
gömdü ruhumu/
Mevti İdlib'te çiğnedi
şehinşah Urus ayı/
Çiğnenen beşerriyet ki
hakkı yok savunan/
Pazarda satılan
beş para etmez kan Müslüman/
Kör ve sağır cihan/

Burhan Kırıcı

Kalbimde Olan Yerdir Senin Yurdun

Kalbimde olan yerdir
Senin yurdun
Nefes aldığın, yürüdüğün,
Koştuğun, terlediğin...
Ekşi elmalar, erik kurusu...
Urartu üzümü,
İncikefalı...
Beride lavaş ekmek
Tuzladığım kuru soğan...

Kalbimde olan yerdir
Senin yurdun
Buram buram gül kokusu...
Zihnimi rahatlatan lavanta
Bir bahar sabahı gardenya
Ve sen...
Rüzgarda saçları uçan
....küçük kız
Elleri misket çatlağı
....çocuk
Kızıl Elbak çöreğe düşen
Tere

Kalbimde olan yerdir
Senin yurdun
Güneşin batışı
Ayın belirışı
Yıldızların seyri
Bir tebessüm...
Dört mevsim değil Kalamış'ta
Bir damla huzur yurdunda

Ve sen ey çocuk !
Senin yurdun olunca uzak
Güneş sürme çeker gözlerime
Şehir ışıkları ardı sıra
Patlar beynimde...
Yüreğime iner stabilize bir yol
Seken her taş deler ciğerimi
Soğuk uykusu ölümün
Çöker bedenime...

Burhan Kırıcı

Karanlık

Alabildiğine karanlık
Penceremin camını tıklayan
Dolunay da yok
Ne bir kurt uluması
Ne de geceyi yırtan baykuş sesi
Sadece yorgun bir kelebeğin
Kanat titremesi
Ruhuma çöken âlemin cimri
Odamın duvarları
Gri bulutlara hasret
Kaç sivrisinek zehrini akıtır
Kaç yılan kıvrım kıvrım
Yüregime sokulur
Kaç katran ummanı bedenimi yıkar

Burhan Kırıcı

Karantina Günlerde Yalnızlık

KARANTİNA GÜNLERDE YALNIZLIK

Yurdun camına düşen buğulu perde
Gözümde hüznün kesiği yaş
Mutluluk diyarının enginliğine uzak
Dostlarda sızlar sızı

Karantina günlerinde
Çok ağlıyor diye,
Buzdolabının çektiğim fişini
Kafama sessizlik serdi tülünü
Ama yüreğim lav yanığı külü

Dışarda,
Hani o ulaşamadığımız ufukta
Çamlar sıra sıra, mübarek tesbih tanesi
Gökyüzü değil artık berrak
Ölüm sessizliğinde yaprak
Odamın penceresinden kokmuyor toprak

Yıkadım deniz mavisi eşofmanı
Taradım saçımı
Baktım hayata parlak gözlerle
Çay demledim katran karası
Arkadaşlarla uzaktan uzağa hasbihal
Ve ardından kahkahalar ötesinde camın

Gülümsemiyor güneş...
Hep ırak günler soğukta olsa,
Yürek yorgun şafağı sıcak
Gecenin sessizliğinde çoğalır düşler
Şabahın pusunda düşer bir damla cama
Ölümü düşmanın güneşin şavkında
Serinliğinde suyun...

Ah!
Anne... Ağlama bu gün
Eridi özlem sessizliğin içinde ağır ağır
İner davudi ses harap ruhumun bahçesine
Gündüz kör baykuşun yürek çırpıntısı kadar
dingin yalnızlık

Burhan Kırıcı

Keder

Bazen bilinmedik yabani
Bir rüzgar uçar...
Gelir konar
Kıyısına saçlarımın/
Bir sağanak bırakır
Marinasına gözlerimin/
Bir uğultudur kopar
Bezgın kulaklarımda/
Yüreğime çöker kadim,
Islığı dingin fısıltının/
Kavrulur alabildiğine...
Biter dudağımda
Güneyin en kavruk rüzgarı/
Yüreğime sokulur kor
Kıyametidir tebessümün/

Burhan Kırıcı

Masal

Bir deli sancıyla bahar geldi içime
Bana upuzun bir masal oku
Yaprakları sonbahar hüznüne dönmüş kitaptan
Evimin masmavi tavanından
Ekşi olmayan üç elma düşsün
Biri bana
Biri sana
Biri de şehre serkeş akana

Bana bir masal oku sarksın
Meyvesinden erik ağacı
Mahallenin çocukları sokulsun
Gizliden gizliye bağrına
Kuş cıvıltıları örtsün şehrin üstünü
Babalar açsın kanatlarını
Parmaklarından aksın neşe dünyaya

Bir yaprak uçuşuyla güz geldi içime
Harlanan bir türkü yak
Yansın alev alev
Kapımdaki kuru kütük
Bana bir masal oku
İçinden gelsin bir dey
Otursun kapımın eşiğine
Kelebeğin kanadına
Bir yüzük taksın

Bir ayaz sancıyla kış geldi içime
Oynamasın seksek atkuyruklu kız
Bana bir masal oku
nevi şahsına münhasır
Ardından lapa lapa kar buz tutsun
Mahallemin eli nasırlı yağızını

Burhan Kırıcı

Ölüm

Gelecek ansızın ölüm
Oturacak ağlayan
Gözlerimin içine
Eğer bırakıp gidecekse
Gözlerim
Bil ki sendendir ölüm

Burhan Kırıcı

Özlem

Ben seni yüreğimin
İssız bir köşesinde...
Sen ise
Yüreğinde beni uyuturken
Buldum...

Uzaklardan...
Çok uzaklardan...
Çift sürülen uzaklardan
Başak veren uzaklardan
Buğday biçilen uzaklardan
Ağlayan her buluttan
Sarkan güneş gibiydin

Kanat çırpışın,
Hicran düşürdü sazın ince teline
Sinemi dağlar vuslatın hüznün gölgesi
Gecenin bağırını buruk çığlık böler
Yüreği dağlar ince sızı

Ve ardından özlem...
Kara özlem...
Hain özlem..
Canevim vurgun yer
Alabora olur gönül kadırgam
Elbak'ın hoyrat kışında

O beş harf!
Beş kez yüreğe saplanan şarapnel
Ve yüreği dağlayan beş kör demir
Beni benden sıyırır...

Ne ben benim ne de düşen sızı serin
Beni benden koparır ateşi cemrenin

Burhan Kırıcı

Rona

Bizim oralarda çocuklar bilmez
enginliğini denizin /
Bir fistan maviliğinde bulur
rengini gözlerinin
Rona/
Zap tutsaktır Kilegoma,
öper her tan ağardığında kadim taşını/
Bir kırlangıç çığlığı kanatlanır ovaya...
Bir anne hüznü iner vadiye/
Çöker annelerin yüreğine bulut
Derinlerden yükselir kumlar
Yutkunur, yutkunur kan kusar/
Gözyaşını biriktirir ardından
Her suskun ve sönük pencerenin
Rona/

Bizim oralarda,
Heyula sardı hazzın ipek kanatlarını/
pencerelerden sokuldu kekremesi
eflatun sarmaşık salkımları,
Sardı yaban otları ruhun
en kasvetli bahçelerini/
Eli kınalı kızlar giymiyor pembe
güllü basmadan entarı/
Her bebeğin kirpiklerinden süzülür yaş,
yanaklarından dört nala karışır toprağa/
Dudaklarda kayboldu kadife bir gülümseyiş,
sustu sesteki rüya
Rona/

Kehribara düştü kızgın alevde
aydınlığın kararmış soluğu/
Nisan yağmurlarıyla gelmiyor
memleketime dağ serinliği...
Bir nergisin intiharına durdu
Kokmuyor kekik/
Gülün gönlünde habis bir ur bekler...
Bülbülün kırık ezgileri
yüreğimizde açtı sayısız dehlizler
Rona/

Doğudan batıdan,
Kuzeyden güneyden yükseliyor
çocukların yetim çığlıkları/
Ve o çığlıklar ki dile gelir her tepe,
kanyonda yol alır her taşkın...
Zap'ta boğulur kızıl rengi yakarıışı güneşin
Suskunluğunda erir ergin vakti ayın...
Zamansız karanlığa gömülür
çobanyıldızı
Bu yırtık coğrafya kelamsız...
Belengaz...

Sensiz...
Rona

Dudaklar sızım sızım sızlar
Rona
Zümrüdü Ankanın yorgun kanadına
tutunan çocuk diler sonsuz merhamet
Emanetin habire kevgire eş...
Bal sirkeye döndü upuzun çağlar boyu
Ne sabır kaldı ne de garip yolcu...

Dilim lal...
Yüreğim melal...
Çiğliğinde tellalin alem inhilal...
Rona

Burhan Kırıcı

Sen Mi Geldin

Elbak'ın, ellere bıraktığım
Suskunluğu
Yüreğimin hıçkırığı
Annemin her sabah
Soframa bıraktığı
Tandır yanığı lavaşım
Sen mi geldin!

Misket sevdalı ellerim
Ela gözlerimin sevinci,
baharı, yazı
İpek kardeşimin sessizliği
Sarı toprak sevdası,
Boram boram kekik kokulum
De hadi söyle...
Sen mi geldin?

Burhan Kırıcı

Serçe

Maviliklerden
Bir serçe kondu,
Güveç çatlağı avuçlarıma
Gagasında güneş yanığı
zemzem
Kumlu gözlerinde hüzün
Kaybolur gözlerimde
Bir damla yaş...
Bir iç çekiş
Düşer kekrenin en koyusu
Yüreğime...

Burhan Kırıcı

Uyku

Gökyüzü berrak, içten, pazarlıksız...
Peygamber çiçeği gibi/
Hayata dair silindi bütün harfler
Kelimeler ve sözler/
Yalnızlık başak verdi,
Kokuyor yarpuz, durguna durdu
Elbak/
Örttü tülünü, son çırpınışı,
Titrek ateş böceği/
Memleketim ışıksız, aysız, yıldızsız...
Sönmüş isli kandil gibi/
Saza duran ağustos böceği
Çekti sükut örtüsünü/
Batmakta ufuğunda
gözümün ferî siyahi kirpiklerimde/
Girdim revnaksız gecenin,
Dingin ve ardından buğu
koynuna/
Hafif esen rüzgar kuğu
Yürüyüşü yıkar ruhumu
boyuna/
Gecenin bağrından
Çöktü kesreti
Âsude ela gözlere uyku

Burhan Kırıcı

Van

Güzel Vanım!
Gülün yaprağına kına yakmış memleketim
Süleyman Han Camiinin narin minaresine
Kızılığını bırakan güneşin yeşil ülkesi,
Gönlümün her yanı bam telidir
Baldıran şerbeti içirdin sana vurgun,
Sana yanık yetim yüreklere

Sensiz bir hiçtir
Van Gölü... Göğün en mavisini!
Okyanuslardan kopan yüreğimin sessiz gülü,
İnci kefalimin deruni sığınağı,
Her gün batımı "Ahtamara" inleyen zümrüdüm
Ne mahzun gecelerine nağmeler dizen ırmak
Ne de seni örten bembeyaz bir kristal olduk

Burhan Kırıcı

Veda

Düştüm kuytu bahçe ıssızlığına,
Kalbin sarayına göktü
kopkoyu benek
Her akşam içtiğim çayın
serin buğusuna düştü
katran gölgesi
Hiç bu kadar güzel değildi
pembe-beyaz parıltılı vişne çiçeği

Yarım asra bağdaş kurdu hayaller
taşıyor zihnimin heybesinde
Gönümde oyalanan kelebek çalısı
eflatun dinginliği veda hüznünde,
Hiç bu kadar güzel değildi
kuş tüyünün naifliği damarlarımda

Köstekli saatin akrebi
mahzun bakıyor
yelkovan yorgunluğuna,
Dem şakaklarıma çattı ansızın,
ilmek ilmek alnımda yürüyen
güneşin çaldığı beyazlık
Hiç bu kadar güzel değildi,
gün batımı Süleymanhan Camiinin
minaresinde

Elveda!
Ayrılık istasyonu
Vangölü Ekspresi veda peronu,
Elveda!
Her akşam içtiğim çayın serin buğusu
Elveda!
Bütün renklerin serkeş rakısı
Elveda!
Bir günün şafağında barut kokan
Boşnak, dereye hüznü çöken Zilan
Elveda!
Bu şehrin garip turnası
Zeynik oğlu Avdalın ağıt yakışı
Elveda!
Şeftali çiçeği pembesi

Burhan Kırıcı

Yaz

Sokulur yönünü
kaybetmiş gün aydınlığı,
Bir beyazlık serilir çatısına
gözlerimin,
Ve o gözlerin seyir tepesinden
masmavi enginlik
Mevsim yaz, ayın yazgısı
harman.
Ruhum kızgın lavda
esmer kavurğa,
yüreğim ateş sarmalı
Her bebenin alnından
efil efil terler damla
Erir her anım pencere camı
parıltısında
Cana gelir keyif metruk gölge
kıyısında
Bu yaz değil ateşten düşen kor
Gel ey can!
Biraz da sen cemâlini yor

Burhan Kırıcı

Zehra

Gülüünden
Bir mızrak fırlar,
Yüreğimin
Şah damarına,
Kelimeler tekler
Dudaklarımdan,
Ayuçları
Gül kokan,
Yüreği
Bahar kızım,
İlk sızım
İlk sözüm

Burhan Kırıcı